

Scrise pentru învățătura noastră

Marți, 29 mai 2007

Gili Cârstea

Criza spirituală profundă în care se găsește Laodicea, în aceste zile de invocare a Ploii Târzii, îmi aduce aminte de Israel în timpul lui Ioram, care domnea la Samaria fără onoare, fără rușine, fără speranță. Necredința academiei poporului sfânt pune pe Dumnezeu într-o situație imposibilă, obligat să stea departe de “singurul obiect al iubirii Sale de pe pământ.” În același timp, cărturarii poporului sperau într-o minune care să acopere anii de joacă de-a politica internațională.

Ca și înaintașul lui, Ahab, împăratul lui Israel simțea chemarea înaltă de a aduce poporul la standardele economice și culturale ale celorlalte popoare, în curtea cărora privea cu invidie tot mai vizibilă. Era ceva adânc ascuns în inima împăraților lui Israel de a face ca, sub domnia lor, națiunea să ajungă “capul și nu coada” printre națiunile pământului. Ei visau să fie “ca celelalte familii ale pământului,” slujind lemnului și pietrei, dacă așa reușeau să atragă admirația și favorurile națiunilor puternice din jur.

Pe acest drum Ioram ajunge într-o situație disperată, în care locuitorii Samariei au fost obligați să-și mănânce literalmente copiii. Foametea, amenințarea străină de la porți și lipsa unei viziuni corecte asupra realității au scos la iveală cele mai oribile aspecte ale naturii umane. Cruzimea și indiferența față de viață expuneau fără nici o perdea trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar împăratul lui Israel privea neputincios, fără să-i treacă prin cap că s-a ajuns aici și din vina lui. Nu era dispus să accepte că politica lui internațională a adus țara în acest impas, și că el sfida pe Dumnezeu prin batjocura pe care o arăta Spiritului Profeției, prezent și activ în acel moment de criză în Samaria. Dar anturajul de consilieri ai lui Ioram persiflau prezența și lucrarea lui Elisei, pe care îl vedeau ca pe un agitator provincial, un oportunist prins în meandrele fine ale politicii de stat.

Orbirea guvernului era atât de profundă încât Ioram decretează cu cea mai mare seninătate că “răul acesta vine de la Domnul” (2 Regi 6:33). Pentru necredința, mândria, aroganța și încăpățânarea lui, Domnul era de vină. Așa că se hotărăște să se răzbune pe Domnul, omorând pe Elisei, omul Lui.

Știm ce a urmat. Domnul nu ține cont de nebunia împăratului, și salvează acele sufleteperate prin leproșii de la poarta Samariei. Capitala cunoaște din nou abundența și

pacea, iar poporul descoperă valoarea pâinii care se pogoară din cer. Ne-am fi așteptat ca membrii guvernului să-și prezinte demisia, ca un gest obligatoriu de recunoaștere a necredinței și eșecului de a vedea și aprecia providențele lui Dumnezeu, bunătatea și credincioșia Sa. Ei au pus în primejdie de moarte națiunea, prin refuzul permanent de a privi ofertele lui Dumnezeu ca pe o soluție valabilă la tragedia care i-a lovit. Ne-am fi așteptat să auzim din gura lor măcar o scuză de complezență, recunoscând că din cauza lor “Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu,” cum îi învățase Moise să spună în astfel de vremuri grele.

În loc de așa ceva, s-au repezit și ei la depozitele de alimente, călcându-se în picioare pentru un sac de făină în plus, pentru o pungă de detergent mai bun, pentru un cupon de mătase de Damasc. Niciunul nu a ieșit în fața națiunii spre a recunoaște că ei l-au confundat pe Dumnezeu cu Baal. Niciunul nu a avut un cuvânt de mulțumire pentru leproșii care și-au riscat viața pentru salvarea poporului sfânt. Niciunul nu a cerut scuze oficial lui Elisei pentru nebunia de a considera că el este dușmanul bisericii.

Acesta este un exemplu de negliobie de rang înalt, care nu vede situația nici după consumarea dramatică a evenimentelor.

Noi suntem astăzi într-o situație la fel de disperată. Foametea spirituală din popor este la fel de mare ca a locuitorilor Samariei, iar amenințarea din afară este la fel de serioasă. Tinerii noștri sunt sacrificați pe altarul politicii inter-denominaționale, împinși de la spate de noua strategie oficială către îmbunătățirea societății actuale prin înaltele standarde adventiste. Ei cred că steagul rămășiței arborat pe frontispiciile modernelor instituții ale lui Baal ar da o nouă strălucire acestei lumi disperate. Ei visează “aducerea împărăției lui Dumnezeu pe pământ” prin convertire planetară și câmpirea breșelor prin miracole tehnologice, noi frontiere în medicină și un creștinism social bazat pe etica modernă.

Dar demnitarii noștri nu au urechi pentru așa ceva. Acum nu sunt dispuși să creadă că ei contribuie la o situație care se va întoarce violent împotriva noastră, fiind de pe acum programați să strige, ca Ioram, că “răul acesta vine de la Domnul.” Pentru ei este la fel de umilitor să recunoască aportul major al leproșilor din popor la salvarea națiunii. În aceste zile din urmă, neprihănirea lui Hristos va strica multe planuri și vise de glorie ale strategilor din Samaria noastră modernă.